

Luiz Renison

NAJLONSKI
VISOVI

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Louise Rennison

WHITHERING TIGHTS

THE MISADVENTURES OF TALLULAH CASEY

First published by HarperCollins Children's Books under
the original title: WITHERING TIGHTS

Text Copyright © Louise Rennison 2010

The author/illustrator asserts the moral right to be
identified as the author/illustrator of this work.

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Svim jorkširskim herojima i heroji-cama, Petlu i porodici, Lids junajtedu nekadašnjem i sadašnjem, mami, tati, sestri, svim bližim i daljim rođacima koji su se seljakali četrdeset puta, sestričinama, babama, dedama, prababama, pradedama (s posebnom zahvalnošću za hidli-didli-didli). Velikom Debelom Bobinsu i Vilsonima (naročito Mej, kraljici tezgji sa škembičima), Kajzer Čifsu. I naravno, onima koje su smislile Najlonske visove, Emi, Šazi i Anči Bronte.

xxxxxxxxxx

Posebno zahvaljujem Kler, Gijon, Kesi i svim ostalim drugarčinama u Ejtkin Aleksandru. Obećavam da sad idem kući. Najiskreniju ljubav i zahvalnost upućujem Gili – svojoj urednici – i obećavam joj da sad idem kući. I Lizi – mojoj urednici – sad stvarno, stvarno idem kući.

SADRŽAJ

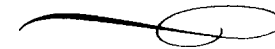
Šou-biznis ekspresom	9
Leto ljubavi	26
Stopala će ti krvariti	41
Ne verujem da tu izdržati titavo leto bez detaka	55
U naručje Doter šipa	67
Besprizorna mladež.	77
Imao je sve što momak iz snova treba da ima . .	87
Nisam ja irska razigrana metla	95
Hoću da živim! Hoću da živim!	103
Životareći u veveričjoj sobi	118
Noć šišmiša vampira	135
Oooo-hooo-hooooo	155
„Zovite me Foks, Blejz Foks.“	177
Igra šećernog biciša.	190
Prava je divlja zver	205
Hitklife, ja sam	220
„Načuljite uši, narode!“	236
Kucnuo je čas da se srodim sa svojim kolenima	262

PRVO POGLAVLJE

Šou-biznis ekspresom

*U Jorkšir sam stigla greškom,
hukćući prema Doter holu*

Au. To je to. To je odrastanje. Putujem sama u Školu dramskih umetnosti. Zbogom, Talula, ti izdužena mršavice, zdraaaaavo, Lula, zvezdo pozornice i... jojoj. Joj i joj.

Voz se zaneo i umalo da izletim na vrata. Bogami, biće to gadna čvoruga. Baš fino, polazim na kurs s dve glave...

Na korici brošure stoji slika velikog zdanja i natpis:

Doter hol, svetski poznat po vrhunskoj umetnosti. Ovaj veličanstveni centar umetničkog znanja smešten je među prelepim Jorkširskim doljama. S prijateljski nastrojenim

severnjacima koji nude toplu dobrodošlicu posetiocima, imajte na umu Orkanske visove, samo s manje kuknjave!

Preko ivice brošure pogledala sam tipa naspram sebe. Verovatno je to najmrjedniji čovek na svetu.

Na glavi nema ni dlake, ali mu zato iz ušiju izbijaju gomile riđih malja. Liče na dve riđe veverice koje su se tamo ugnezdale. Što bi zapravo bilo sasvim dobro budući da su ugrožena vrsta.

Žena mu je rekla: „O, vidi, Frede, izlazi sunce.“

A on je odvratio: „Nek izlazi ako mu se izlazi.“

Jesu li ovakvi ti Jorkširci?

Pitam se nedostajem li nekome kod kuće.

Pitam se kažu li: „Gde je Talula?“

Mislím da mi je odgovor na to pitanje poznat, i da glasi: „Ko?“

Konor mora da je već prešao u moju sobu, usmrdeo je, pa je napustio.

Baka će tek iduće nedelje primetiti da niko ne koristi moju čašicu za jaja. Kad sam pokušala da joj objasnim kako preko leta idem u školu dramskih umetnosti u Jorkširu, rekla je: „Hoćeš li doneti neku sitnicu?“

Možda je pomislila da sam joj kazala kako preko leta idem u *Marks i Spenser*.

* * *

Mama ništa nije komentarisala jer, kao i obično, nije bila kod kuće. Otišla je u Norvešku da mala.

Ne zidove. Ona se bavi slikarstvom.

Kad sam spavala kod rođake Džordžije i pitala je kakvom vrstom slikarstva se bave Norvežani, rekla mi je: „Uglavnom sankama.“

Pomislila sam da kaže kako mnogo slikaju sanke, ali je ona kazala: „Ne, poveća mala sestro, oni SLIKAJU SANKAMA.“

Objasnila je i da je zvanični naziv takvog rada „sledverk“ i da zbog njega Norvežani imaju onako velike ruke i da su stoga postali Vikinzi (zbog veslanja). I da će ljudi u školi dramskih umetnosti, ako u razgovoru pomenem „sledverk“, biti očarani pa neće primetiti moja kolena...

Džordžija zna mnogo toga. Ne samo o slikanju, već o životu. I o dečacima. Ona već nosi brus. I to veliki. Pokazala mi je svoj naročit pakleni disko pokret, a njene damske izbočine su prilično poskakivale.

Volela bih da i ja nosim brus. I da poskakujem.

Tako je dosadno kad imaš četrnaest i po godina.

Ona je dobra prema meni, ali znam da misli kako sam još klinka.

Kad sam polazila, dala mi je svoje „naročite“ komične brkove. Sama ih je prerasla pa je smatrala da bi meni bili dobri. Rekla je: „Lula, zapamti! U slučaju da si u nedoumici, samo izvadi brkove.“

* * *

Zaista volim Džordžiju i žao mi je što ne živimo bliže. Nemam sestru, a nije isto kad imaš brata. Konor uglavnom priča o tome šta će sledeće šutnuti.

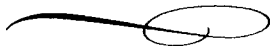
I da sam ja tata dugonja u suknji.

I kako bi mogao da pobedi u takmičenju sa šutiranjem tate dugonje.

Je li to normalno za dečake?

Pa, sve će se otkriti kad počnem s novim životom u *Doter holu*.

Džordžija mi je dala i tajnu poruku koju treba da pročitam prvog dana u školi. Obećala je da će mi pisati. Hoće li?

Pogledaću ponovo u školsku brošuru ne bih li se prenela u kreativnu zonu.

Da vidimo.

Aaaaa, da, da. Takve ljude volim.

To mi se dopada.

Evo slike devojke koja skače po studiju za ples. U podnaslovu piše:

Eliza zanesena lepotom savremenog plesa.

Što se tiče odeće za ples, Eliza se opredelila za triko s nogavicama.

I zaista joj je potreban.

O, evo i slike nekog momka.

Šta li to drži?

Da vidimo.

Podnaslov glasi:

Martin je napravio instrument. Ovde ga vidimo sa sopstvenom malom lautom.

Trt.

Martin ima vrlo jarke usne.

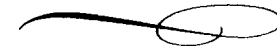
Možda diše na usta, od toga ti usne veoma pocrvene.

Ili mu je to možda karmin.

Valjda sve prolazi u ludom svetu plesa i pozorišta! Hej, no-no, pa ovo je moj novi svet, svet šou-biznisa!

Ali šta ako na kursu budu sve sami ljudi koji umeju da pevaju i plešu i sve to, a i puni su samopouzdanja?

Pa me još zamrže zbog čvornovatih kolena?

Oho, stižemo na moju stanicu. Moram da spustim torbu. Popeću se na sedište i pokušati da je dohvatim... O, sto mu gromova, upravo sam slučajno šutnula gospodina Vevericu dok je ustajao.

Šta li „Ti veliki tupsone, koristi proklete đozluke!“ znači na engleskom?

Kladim se ništa lepo.

Njegova žena je rekla: „Ne obraćaj pažnju, dušo, da postoji medalja za gundanje, on bi je bez po muke osvojio.“

Pustila sam ih da izađu pre mene.

Kako to da su svi u mojoj porodici normalne visine, a meni su kolena na metar i nešto od zemlje?

Širom sam otvorila vrata kupea i videla tablu:

Na stanici je čekao mini-bus da nas preveze do Hekmondvajta. Nisam znala da i ovce smeju da se prevoze autobusom, ali izgleda da smeju. Jedna je sedela pored mene. Doduše, ne sama. Nije tek tako ušla i pokazala povlasticu. Držala ju je neka žena u gumenim čizmama.

Rekla mi je: „Dušo, da sam na tvom mestu, sela bih uz vetar.“

Truckali smo se po drumu koji se peo i spuštao u dolje. Na obzorju sam videla vresište prošarano oštrim vrhovima stena.

Žena s ovcom mi reče: „To je Grimbotom pik; kad se spusti magla, tu ne vidiš prst pred okom. Zastrajujuće.“

Hekmondvajt je otprilike pravo selo. Ima seoski trg, pab, poštu, crkvu, većnicu, sve. Kao razglednica Emerdejla.* Samo bez ubistava. I bez aviona koji sleće na njega i zbrise čitavu ekipu. Bar zasad.

Našla sam kuću Dobinsa odmah uz trg, iza ugla seoske prodavnice, kao što mi je i stajalo u uputstvu. Ne mogu da odsednem u *Doter holu* jer sam se poslednja prijavila na kurs i više nije bilo mesta u spavaonici.

A znate li zašto je tako? Zato što nemam normalne roditelje. Da su mi roditelji neki obični ljudi, kao svi drugi, na vreme bi mi našli smeštaj. Ali nisu, pa sam morala da čekam da tata dođe do pošte u Katmanduu kako bismo mu telefonirale. I što je uopšte otišao tamo? Verovatno je pronašao jedinog bradatog mrava na planeti. Ili poslednje stado koza s velikom zadnjicom iz ledenog doba. Voli on takve stvari. On je mešavina Dejvida Belamija i izbezumljene danske doge.

Osim toga, moji roditelji ne žive zajedno.

Što li nisu mogli da ostanu zajedno, na istom mestu?

A ako već nisu mogli zajedno, zašto se lepo nisu mrzeli, kao normalan svet?

Zašto moraju da budu tako veliki drugari?

* * *

* Selo izgrađeno za potrebe snimanja serije *Emerdejska farma*, koja se u Britaniji prikazuje od 1972. (Prim. prev.)

Pa, barem će Dobinsi biti normalni, u braku i sve ostalo. Moglo bi se ispostaviti da su zaista kul. Očekujem da budu takvi. Mora da su vrlo opušteni i *avant garde** kad primaju nas „umetnike“.

Otvorila sam kapijicu i pošla stazom do vrata, gde sam kucnula. Zanimalo me je hoću li biti u nekom odvojenom delu. Očekivala sam to. Možda s nekakvim nameštajem kakav koriste u potkrovljima. Sve ravne i blistave površine i đakuzi. Nadam se da imaju program *Skaj* jer...

Vrata su se otvorila. A žena u uniformi Mrke sove** uzviknula je: „Talula! Ju-hu!! Kako si lepa i visoka!!! Uđi, uđi. Pazi da ne udariš glavom o tu nisku... o, bože. Nema veze. Harold vodi stonoteniski klub hrišćanske mladeži, ali će se blizanci uskoro vratiti s igranja testom.“

Gospođa Dobins ili „zovi me Dibdobička, kao svi“ uhvatila me je i čvrsto zagrlila. Ona je sva rumena i oduševljena. I pokrivena bedževima. Na jednom piše: „Čvorovi. Napredni.“

Snažnim rukama je prihvatila moju torbu pa me povela do sobe navrh kuće.

Soba mi je sva od drveta, s drvenim dodacima. Živeću doslovno u potkrovlju jer je to i BILO potkrovlje.

Dibdobička je rekla: „Spremiću nam tradicionalnu večeru dobrodošlice. Osećaj se kao kod kuće. S prozora možeš da vidiš kilometrima u daljinu.“

* Franc.: napredni, slobodoumni, skloni eksperimentisanju u umetnosti. (Prim. prev.)

** Uniforma predvodnika devojčica izviđača. (Prim. prev.)

Ozareno me je pogledala kroz okrugle naočare. Rekla je: „O, zar nije uzbudljivo???“

Pa me još jednom snažno zagrlila.

Upitala sam se ima li bedž i za grljenje. Verovatno.

Dok je silazila strmim drvenim stepenicama pevajući: „Daj mi sunčev zrak u osmehu, daj mi smeha, malo... lala-lalala“, osvrnula sam se po svojoj sobici.

Soba je zaista slatka, znate, dobra, ali sam očekivala da je, budući da idem u školu dramskih umetnosti, mogla da bude i... još dobrija.

Prišla sam prozoru.

Jest, vidi se kilometrima u daljinu.

A znate li šta se vidi na tim kilometrima? Ovce.

O ne, ima i nešto svinja.

Spustila sam torbu na krevet. Uzgred, krevet mi je drven. Sav je prekriven duborezom. Čak su i po uzglavlju izrezbareni dlakavi stvorovi. Mislim da su veverice. A možda su i dlakavi, dugorepi puževi golaći.

Raspakovala sam putnu torbu i okačila odeću u (drveni) ormar. Treba već da smislim šta ću obući prvog dana u *Doter holu*. Biće neobično što ne moram da nosim onu glupu uniformu. Zanima me smemo li da se šminkamo. U mojoj školi, ako dođemo našminkane, otfikare nam glavu. Onda je stave na školsku kapiju za nauk ostalima.

Ali hahahaha sad sam sama.

Svoj gazda.

Ako mi se ćefne, mogu da se premažem karminom od glave do pete.

Naravno, ne bih ja to jer imam samo jedan karmin.

Trebalo bi da ih nabavim još.

Gde li je *Buts* u selu?

Dibdobička me je pozvala da siđem na večeru. Presvu-
kla sam se u farmerke i rebrastu majicu i stavila „jedva
ružičast“ karmin. Živi onako kako misliš da treba, kažem
ja. U stvari, mogla bih i da se raspojasam pa da kupim i
rumenilo.

Kad sam sišla, zatekla sam Dibdobičku opasanu kece-
ljom s volanima preko uniforme Mrke sove. Samo što je
sipala u tanjire kobasice i uputila mi superiška osmeh.
Nisam imala predstave da zubi mogu da budu tako... zubati.

Rekla je: „Domaće.“

Mislila je na kobasice, ne na zube.

Ili je ipak mislila na zube?

Ne, mislila je na kobasice. Niko nema domaće zube.

Bilo kako bilo, kakve veze ima što su kobasice domaće,
samo ću ih pojesti, neću se sprijateljiti s njima i ići u
bioskop.

No ona se samo trudila da bude prijatna, tako većina
ljudi živi. Bar mislim. Otkud pa ja da znam?

Osmehnula sam joj se i sela pred svoje kobasice. Onda
sam rekla: „Baš fino.“

Nikad u životu nisam rekla „Baš fino“.

Nije loš osećaj.

Mogla bih to češće da ponavljam pa da me po tome
prepoznaju.

Jer, kad postanem poznata, moraću da postanem ličnost
s doskočicama.

Ne mogu se osloniti samo na to što imam isturena
kolena.

Vrata su se s treskom otvorila i neki glas je doviknuo:
„Vratila sam ih, ja sam prošla najgore, ali ćeš morati i njih
da natopiš. Čao.“

Dibdobička je viknula: „Hvala ti, Noro.“

Vrata su opet tresnula, a dva dečkića su se dovukla do
kuhinje.

Obojica ošišana kao na šerpu.

Frizure na šerpu s dodatkom testa.

Dibdobička je bila zauzeta sa spremanjem jela, pa im
je preko ramena kazala: „Zdravo, dečaci, ovo je Talula.“

Oni su prišli da malko osmotre kako žvaćem.

Jedan je rekao: „Dooobo jutro, jesi čula kako kgućem
fubovima?“

Hm, nije bilo jutro. A on nije imao zube sem jednog
klimavog, baš napred. A izgleda da ni taj neće još dugo.

Gospođa Dobi je bila van sebe od oduševljenja.

„Talula, ovo su Maks i Sem. Pozdravite se, dečaci.“

Jedan je počeo da čačka nos, a drugi, Maks (ili Sem),
kazao je: „Izafle su, napipavao sam ih, ali ih nisam uhvatio.“

Gospođa Dobi se malo zajapurila i okrugle naočare su joj se zamaglile, ali nije podigla glas, samo je rekla: „Šta si to napipavao da uhvatiš, dragi?“

„Sline.“

Gospođa Dobi se zasmejala, ali ne normalno, već neka-ko kao papagaj s keceljom.

„Ne, dušo, ne to, osim te ružne reči, šta si tražio?“

„Sline.“

„Šta još?“

Odložila sam kobasicu u kraj tanjira.

Maks, koji je sve vreme zurio u mene i ljuljao klimavi zub, najednom zacvrkuta:

„Puževe. Velike debele ogooomne s ogooomnim kucicama.“

„Stavili smo ih da sipe.“

Stavili ih da sipe?

Gde oni to sipe?

Samo da ne sipe negde u mojoj blizini.

Gospođa Dobi se dala na prašenje lude braće kuhinjskom krpom, sve vreme se smešeći.

Ozbiljno je rekla: „Dečaci, sad ćutite i idite da se igrate u...“

Sem ju je pomalo ljutito lupio u cevanicu dudom varalicom.

„Ogooomni.“

„Tišina!“

Maks je uzvratio drekom: „Bili smo tiffinjavi pre nego to fi ti ufla!!!!“

* * *

Dečaci su me gledali sve vreme dok sam jela sulc sa sladoledom. A onda, na izvestan način kao olakšanje, s hrišćanskog stonog tenisa vratio se moj novi tata Harold.

Rekao je: „Zdravo zdravo zdravo! Dobro došla dobro došla dobro došla. Samo da ostavim reket za stoni tenis u fioku za rekete i dolazim.“

Isto je veseo i ozaren kao Dibdobička, a blizanci očigledno liče na njega.

I on je ošišan na šerpu.

Možda Dibdobička ima bedž na kome piše „frizura na šerpu“. Kladam se da ga ima.

I pored te frizure, Harold je blažen. Kad je čuo da su kobasice domaće, samo što nije otišao i prilegao, toliko je bio oduševljen. Dobinsi su mi se odmah dopali, ali ne znam šta ću s njima. Nisam ja od onih što se razdibdobišu, više sam mračnjački pomodni tip. Ipak sam se mnogo smeškala i klimala glavom. Možda misle da sam pomalo sramežljiva?

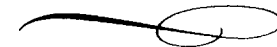
To je dobro.

Sramežljivost je dobra.

Biću prilično sramežljiva.

Prepoznavaće me po sramežljivosti.

I po korišćenju domišljatih izraza, kao što je „baš fino“ ili „njam-njam“. Ili „jupiii!“ Doduše, ne želim da preteram s tim, pa da ljudi pomisle da sam priglupa.

Dobinsovi nemaju *Skaj*.

Nemaju uopšte ni televizor.

Dobo kaže da smišljaju sami sebi zabavu.

Pogrešila sam kad sam je pitala: „Kakvu zabavu?“

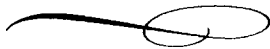
A ona je krenula kao navijena:

„O, bogo, odakle da počnem??? Radimo sve i svašta, zar ne, Harolde?“

Harold je prestao da gleda nekakav koštunjav plod kroz mikroskop i kazao: „Da, na selu smo gotovo prezauzeti. Gledamo mape, odlazimo na reku pa gledamo kako teče. Ili posmatramo oblake. Šta god ti padne na pamet, mi ćemo otići i gledati. Osim toga, tu su naravno izviđači i Mladi hrišćani. Talula, trebalo bi i ti da se uključiš!“

Dibdobička reče: „O da, trebalo bi. Upredamo konopac. Hoćemo da napravimo tako dugačak konopac da se pruži po čitavom selu pa da vidimo koliko njih može odjednom da ga preskače.“

„Bogo moj“, rekoh.

I eto mene u veвериčjoj sobi blizu mesta koje se zove Grimbotom.*

Sve knjige sam poredala po policama. Ponovo čitam *Orkanske visove*. To je obavezna lektira za kurs. A tajno pismo od Džordžije mi je pod jastukom. Za sreću.

* Na engleskom *grimbottom* znači „surovo dno“. (Prim. prev.)

Već sam uveliko sažaljevala samu sebe zbog usamljenosti kad mi je Dibdobička kucnula na vrata. Donela mi je šolju toplog mleka i, jupiii!, papuče u obliku veverica da bih se „osećala kao kod kuće“.

Očigledno misli da inače živim u rupi u drvetu.

Rekla mi je: „Nadam se da ti se dopadaju, Harold ih je napravio na kursu šivenja.“

Odgovorila sam: „O da, tako su, ovaj, neobične... i superiška.“

Superiška? Otkud mi sad to? Samu sebe iznenađujem domišljatim rečnikom.

Tada su se nečujno pojavili psiho blizanci u pidžamadžama i stali na vrata da me još posmatraju. Nadam se i molim boga da mi njihovi puževi ne „sipe“ u sobu. Piljili su u mene i dok je Dibdobička zatvarala vrata.

Nisam imala drugog posla, pa pošto je ona otišla, isprobala sam nove papuče. Kad gurneš nožni palac u njušku, uši se ljupko načulje u stranu. Repovi ti se podignu uz nogu. Možda bi trebalo da ih obujem za školu, kao izraz domišljate mode.

Lakrdijaški rasterećeni svet umetnika.

Hmmmm. Mogla bih u ponedeljak i da stavim lažne brkove i da obujem veveričaste papuče. Mogla bih. Ako hoću da mi se devojčice smeju a dečaci da se prave da me ne primećuju. Jedino što sam dosad naučila o dečacima jeste da ne vole kad se devojke „maskiraju“. Isprobala sam kaubojski šešir u *Topšopu* i Konor samo što se nije upiškiio od smeha.

Kopka me kakvih će momaka biti u školi. Juhu! Čitavo leto dečaka. Leto slikanja, vajanja, igranja, skakanja – skakaćemo poput gazela pretvarajući se da jurimo ptice. I naravno dečaci. Sramno je što nikad nisam imala prilike za, ovaj, hopa-cupa.

Što me niko nikad, sem mog hrčka, nije poljubio u usta.

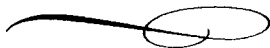
Skinuću papuče i staviti ih u krevet da mi prave društvo. Okrenuću k sebi prste jer ne želim da se trgnem ako se probudim usred noći – i vidim repove.

Hvata me nervoza zbog ponedeljka. Šta ako sam truba u svemu, pa me lepo zamole da odem?

Ako me budu zamolili da odem, nikad se više neću vratiti kući. Moraću da pobegnem na more.

Gde je more?

Jesam li ja gore ili dole?

Ležala sam na krevetu i mrdala papučama spremajući se da ih ušuškam uz sebe, kad sam čula smeh spolja, skoro odmah pod prozorom, i nekakvo muvanje i šuškanje.

Ženski glas je ljutito rekao: „Ej, Kaine, prekini. Da li mi zvanično sad izlazimo ili šta je ovo?“

Zatim je muški glas, prilično dubok i sa zaista jakim akcentom, rekao: „Nema potrebe da budeš takvo nadureno dupe. Odo' ja, videćemo se.“

Devojka je upitala: „Kada?“

A muški glas odgovorio: „Ne znam, ovo počinje da me nervira, nisam znao da si takva potresena guzica. Zašto se ne držiš običnih finih momaka?“

Potresena guzica?

Neko ima guzicu koja se trese?

Moram to da vidim.

Ustala sam s kreveta i čučnula da pogledam kroz prozor. Napolju se sasvim smrklo, pa nisam mnogo šta videla.

Čula sam devojku da kaže: „Ej, Kaine, čekaj me!“

Tad se začulo glasno lepetanje krilima i blesnulo je nešto belo, pa se čuo strašan krik, kao da je nešto ubijeno. Na mesečini sam ugledala jezivu snežnobelu sovu kako sleće na drvo blizu mog prozora. Spustila se na granu prema meni i ja spazih miša. Visio joj je iz kljuna.

Sova me je pogledala pa sasvim polako trepnula. Onda je potpuno zatvorila oči. Miš je nestajao, mic po mic. Sova ga je gutala celog. Prvo glavu. A usput je dremkala.

Au!

U beleškama za kurs mi piše:

„Prava je zagonetka kako je iko živ pokušao da napiše *Orkanske visove* a da se ne ubije pre svršetka prva dva poglavlja. Knjiga je mešavina vulgarnog otuđenja i neprirodnih užasa.“

Bogo. Napisaću to u svesci za dramske umetnosti.